

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

Сумський державний університет (Україна)

Вища школа економіко-гуманітарна (Республіка Польща)

Академія техніко-гуманітарна (Республіка Польща)

IBM Canada, м. Торонто (Канада)

Державна установа "Інститут економіки природокористування та сталого розвитку

Національної академії наук України", м. Київ (Україна)

Парламент Ізраїлю, м. Єрусалим (Держава Ізраїль)

Національний технічний університет України

«Київський політехнічний інститут» (Україна)

Одеський національний політехнічний університет (Україна)

Технічний університет –Варна (Республіка Болгарія)

Університет “Проф. д-р Асен Златаров”, м. Бургас (Республіка Болгарія)

Університет Торонто (Канада)

УО «Вітебський державний технологічний університет» (Республіка Білорусь)

Економічні проблеми сталого розвитку

Экономические проблемы устойчивого развития

Economical Problems of Sustainable Development

Матеріали

Міжнародної науково-практичної конференції

імені проф. Балацького О. Ф.

(Суми, 11–12 травня 2016 р.)

У двох томах

Том 2

Суми

Сумський державний університет

2016

враження повинні бути визначальними в роботі. При адаптації до культури менеджер повинен відповісти на питання « що відбувається?», і намагатися описати та зрозуміти культуру, а не вдаватися до причин «чому це відбувається?»[3].

4. Прийняття управлінських рішень. Основним завданням тут є визначення рівня на якому приймається рішення: чим вищий рівень прийняття рішення, тим більшою мірою їх можна вважати централізованими, а , отже, чим нижче рівень, тим ближче вони до децентралізованих.

Отже, більшою мірою успіх ТНК залежить від ефективної діяльності апарату управління і якості побудови системи менеджменту в даних корпораціях.

1. Визначено 147 корпорацій, які керують усім світом. [Електронний ресурс] : Режим доступу: <http://tsn.ua/groshi/viznachenno-147-korporaciy-yaki-keruyut-usim-svitom.html>

2. Вікіпедія. Вільна енциклопедія. [Електронний ресурс] : Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Транснаціональна_корпорація.

3. Кириченко О.А. Менеджмент зовнішньоекономічної діяльності: Навч. посіб. - 2-ге вид., перероб. і доп. - К.: Знання-Прес, 2000. - 384 с.

4. Lubbook. Бондаренко М І - Міжнародна економіка. [Електронний ресурс] : Режим доступу: http://lubbook.net/book_255_glava_10_Tema_8_Transnaonaln_kor.html.

НЕУРЯДОВІ ОРГАНІЗАЦІЇ ЯК ФОРМА ПУБЛІЧНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА

аспірантка **Сердюк С. Г.**

Сумський державний університет (Україна)

У сучасних фінансово-економічних умовах розвитку держави та суспільства особливого значення набувають неурядові організації, які виступають ядром "третього" сектору та разом з державним та бізнес-сектором сприяють загальному добробуту, задоволенню потреб населення та розвитку міцної та стабільної держави.

Активність таких організацій у соціальному просторі України проявляється в основному через:

- встановлення комунікативних зв'язків між різними суспільними групами та державними владними інститутами різних рівнів;

- просування змін на законодавчому рівні у державній політиці, яка безпосередньо впливає на можливість задоволення інтересів громад та різних вразливим груп суспільства;

- контроль за дотриманням міжнародних правових норм в Україні;

- організацію умов для задоволення спільних інтересів членів організації та особистої їх самореалізації.

НУО мають здатність швидко реагувати на виникнення нових нагальних потреб і проблем суспільства, пропонують більш доступні та інноваційні шляхи їх вирішення, ніж державні інститути. Велика кількість НУО діють на глобальному рівні, так як представляють широкі суспільні інтереси, що

виходять за межі окремих держав.

В умовах подолання зовнішніх викликів та кризових явищ у суспільстві, інтереси НУО, державних органів влади та підприємництва наближуються, у результаті чого виникає явище публічно-приватного партнерства (ППП).

У сучасній науковій літературі існує багато термінів, які описують характерні партнерські відносини між державними органами влади, органами місцевого самоврядування та організаціями публічного і приватного сектору, серед яких: приватно-державне партнерство, муніципально-приватне партнерство тощо. Але, на нашу думку, більш доцільним є використання саме терміну «публічно-приватне партнерство», так як воно найчастіше використовується у міжнародній практиці та передбачає участь представників третього сектору в розробці та реалізації проектів PPP, що забезпечить більшу суспільну підтримку, прозорість, обґрунтованість та публічність.

Термін PPP всебічно характеризує феномен партнерства публічної влади (на центральному чи місцевому рівнях) та приватного бізнесу задля вирішення суспільно-важливих проблем (завдань) в інтересах суспільства в цілому чи окремої територіальної громади. Це інструмент узгодження суспільних і приватних інтересів економічних суб'єктів, що мають різні статуси та керуються різними інтересами, але цілком здатні забезпечити досягнення певного балансу в їх реалізації [1].

У рамках публічно-приватного партнерства, неурядовою організацією є об'єднання фізичних та/або юридичних осіб на добровільних засадах, яке не підпорядковується державним структурам, діє на некомерційній основі та має на меті задоволення партнерських інтересів влади, бізнесу і громади [2].

Виділяють декілька форм організації партнерства, використання яких у діяльності НУО дозволить отримати синергетичний ефект для партнерів за рахунок об'єднання ресурсів, розподілу ризиків та вигоди [2]:

1) корпоративна соціальна відповідальність (благодійництво, соціальний маркетинг, волонтерство, соціальне спонсорство, соціальне підприємництво, соціальні інвестиції);

2) ендаумент;

3) фандрайзинг;

4) соціальна мережа;

5) лобізм.

Серед зазначених форм партнерства та кооперації між секторами економіки у державі важко виділити одну форму, яка найбільше підходить для неурядових організацій, так як кожна з них має право на існування у неприбутковому секторі економіки та може бути реалізована в сучасних технологічних умовах.

Використання можливостей мережі Інтернет у партнерських відносинах НУО з іншими економічними інституціями дозволить скоротити витрати, необхідні для організації таких відносин, пошуку необхідних джерел

фінансування діяльності НУО та поширення своїх ідей для виконання місії організації, тому особливої уваги заслуговують такі форми партнерства, як фандрейзинг та соціальну мережу. Подальші дослідження будуть стосуватися проблеми вибору конкретної форми партнерства, яка б найкраще налагоджувала міжсекторні відносини.

1. Система представництва інтересів соціальних груп в Україні: інституціалізація механізмів : аналітична доповідь НІСД. – К. : НІСД, 2012. – 24 с. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.niss.gov.ua/content/articles/files/sys_predstav-5cdc3.pdf.

2. Карпенко С. Г. Неурядові організації: поняття, види та джерела фінансування в умовах сталого розвитку/ С. Г. Карпенко, Н. В. Котенко // Вісник Сумського державного університету. Серія Економіка, 2014 - № 3. – С. 71-81.

СОЦІАЛЬНЕ ПІДПРИЄМНИЦТВО ТА ПЕРСПЕКТИВИ ЙОГО РОЗВИТКУ В УКРАЇНІ

студентка гр. МЕ-51а **Ступіна Л. Е.**

Сумський державний університет (Україна)

На сьогоднішній день увесь світ стикається із масою гострих соціальних проблем у економічній, екологічній, політичній сфері тощо. Соціальне підприємництво – новий інструмент, що поєднує ділову винахідливість підприємця з власними матеріальними ресурсами, виступаючи механізмом виявлення та ефективного вирішення вищезазначених проблем.

Підприємець – людина, яка метою своєї бізнес діяльності вбачає підвищення власного достатку. Проте для соціального підприємця створення багатства лише засіб для досягнення мети. Соціальний підприємець бере участь у бізнесі не лише для отримання прибутку, а й для створення вагомих соціальних вигод для певних груп населення.

Соціальне підприємництво існує у двох формах: non-profit та pro-profit. У першому варіанті йдеться мова про спроби перевести благодійність у системну діяльність і досягнути деякої незалежності від сторонніх дотацій. Другий варіант має на меті самоокупний бізнес із, можливо, невеликим прибутком, але з амбітними планами змінити на краще життя людей, які стикаються з соціальними проблемами.

На сьогодні багато дослідників упевнені, що соціальне підприємництво сприяє закріпленню нових економічних практики взаємопідтримки і у підсумку може вивести світову економіку на новий рівень, якщо масове споживання хоча б частково перетворитися у масову взаємодопомогу.

Щодо існування та розвитку соціального підприємства, то зручними умовами для нього є розвинена бізнес-інфраструктура. У таких країнах як Сирія, Афганістан або Африка воно, на жаль, не має перспектив. Зазвичай соціальне підприємництво з'являється там, де спостерігається стійкий, нехай і помірний, економічний розвиток.

В Україні такий вид діяльності тільки набирає обертів. Зацікавленість у